

Az őstörténet

A teremtéstörténet üzenete ma

Képek jelentését és mai üzenetét
keressük fejezetről fejezetre.
Úrunk, Jézus Krisztus felől és mellől
olvassuk ezeket a „feliratokat”,
hiszen ez volt az Ő „Bibliájának” is
a nyitánya.

I.

Kezdetben...

Mózes I. 1.a

Kezdjük el az „őstörténet”, Mózes I. könyvének 1–11 fejezeteinek magyarázatát. Ez a tizenegy fejezet tulajdonképpen az emberiség bölcsőjének a felirata.

Egyszer egy okos és tanult, friss diplomás fiatalember volt nálam. Gratuláltam a nem könnyen megszerezhető okleveléhez.

– Örülsz neki? – kérdeztem.

– Igen, örülök! – válaszolta, de hangja nyomott és szomorú volt. Aztán hozzátette –: Most tudom csak, hogy mennyire nem tudok semmit! Rengeteg mindent tanultam; csak éppen azt nem tudom: miért élek, miért éppen erre a bolygóra születtem? Honnan és hova tart az életem, s miért vagyok éppen olyan, amilyen, s hogy életemnek mi az igazi értelme? Csak azt nem értem, mi ez a sok el-lentmondás körülöttem és bennem? Miért van a rossz és a szenvedés? Mire még inkább kicsiszolom a tudásomat, talán egy vakond turkál majd koponyám körül valamelyik temetőben...

A nagy és végső kérdések zuhantak rá, mint annyi emberre őelőtte és zuhan még rá utána.

Sok modern ember jár úgy, mint az a bozótlakó bennszülött, aki az expedíció vezetőjétől egy órát kapott ajándékba. Hallatlanul örült neki. Megmutatták neki azt is, hogyan kell felhúznia, hogy járjon és ketyegjen, és az óra járt is és ketyegett is. Csak éppen egyet nem tudott a bennszülött: hogy az óra az időt mutatja. Az óra és az idő között levő összefüggést nem értette.

Sok modern és tanult embernek van ilyen „órája”: diplomája, tudása s a civilizáció sokféle hasznos eszköze – csak éppen az összefüggést nem érti önmaga és az univerzum, a világmindenség és annak lüktető, előrehaladó és fejlődő rendje között.

A Biblia első tizenegy fejezete éppen erről beszél: a végző kérdésekről és a nagy összefüggésekről.

Ha valaki először veszi kezébe a Bibliát, és azt kérdezi tőlem, hogyan olvassa, annak azt tanácsolom, hogy ne „előlről” kezdje, mert hamarosan elakad. Először olvassa el a négy evangéliumot s az Apostolok Cselekedeteinek Könyvét háromszor egymás után. Amikor már ezeket „megette” és „megemésztette”, akkor vegye sorra az Újszövetséget, a leveleket végig, és hozzá a Zsoltárok könyvét, mint imádságos könyvet. Ha már ezt jól ismeri, akkor kezdje el a Bibliát. Akkor már nem teszi le, és az Újszövetség felől közelítve érteni is fogja.

Előbb megismerjük az *Emberfiát*: példaképünket, akit tanítványságunk kezdő éveiben megkíséreltünk követni. Követése közben újra és újra elbuktunk, s bukducsolásaink közben, hosszú évek alatt ébredtünk rá, hogy az *Emberfia Isten Fia* is, hogy ne csak példaképünk legyen,

hanem *Megváltónk* is, aki bukásainkban és újramezdéseinkben is könyörül rajtunk. Később „fedeztük fel”, hogy Jézus Krisztus *Barátunk* is, Ő a mi Nagy Barátunk. Az Emberfia, az Isten Fia, Jézus Krisztus a mi igazi barátunk életünk minden rezdülésében, pillanatában.

Végre felvethetem a kérdést: hiszünk-e mi valóban annak, aki a példaképünk, az Emberfiának? Hiszünk-e valóban annak, aki annyi év óta szüntelen könyörült rajtunk, az Isten Fiának, a Krisztusnak? Hiszünk-e valóban a mi igazi Barátunknak, aki azt mondta egyszer, egy igen izgalmas és feszült pillanatában az Őt támadó zsidóknak: „*Mert ha hinnétek Mózesnek, hinnétek nekem: mert én rólam írt ő*”. (Jól értsük: Jézus azt „meri” állítani, hogy Mózes már Őröla írt!) Így folytatja: „*Ha pedig az ő írásainak nem hisztek, akkor az én beszédeimnek hogyan hinnétek?*” (Jn 5,46-47)

Ez az állítás meg is fordítható: ha valaki Jézusnak nem hisz, miért hinne Mózesnek és az ő írásainak? De ha valaki Jézusnak hisz és Jézusban hisz, az Emberfiában, az Isten Fiában, az hinni fog abban is, amiben Ő hitt, amit Ő olvasott, amit Ő tartott a „Bibliájának”.

Mózes könyvei tehát – így az őstörténet is – hitem és meggyőződésem szerint csak Jézus felől érthető meg igazán. Ő ennek a „hieroglifnek” a kulcsa. (Hiszen az őstörténet írója szinte gyermekded képekben, hieroglifekben rajzolja meg a választ életünk alapvető kérdéseire.)

Aki tehát most valamiféle istenbizonyíték-felsorolást vár a teremtő Istenről, az csalatkozni fog. Mert csak egyetlen „bizonyítékra” hivatkozom, a *Barátunkéra*: Jézus Krisztusra. Csak annyit tudok mondani: egész lényemmel hiszek a *Barátunknak*, Aki példaképem és Megváltóm.

Aki csillogó logikai eszmefuttatást vár tőlem, s azt, hogy az értelmének bizonyítsam be Isten létét, annak csak azt tudom mondani Istenről, amennyit a *Barátom* elárult Róla – az a Barátom, akiről már Mózes is beszélt, már akkor, amikor még sem született erre a bolygóra.

Nem tudok többet Istenről, mint amit egy katicabogár tudna mondani az emberről, akinek az ujjá hegyére szállt s egy pillanatig ott megült. A katicabogarak csak akkor tudnának valamit és igazit az emberről, ha egy ember katicabogárrá változnék és úgy, a katicabogarak életformájában és „nyelvén” zümmögné el, ki az ember.

Isten egyszer pontosan ezt cselekedte velünk: *Emberfiává* lett, hogy a mi életformánk szerint és a mi nyelvünkön mondja el: van Isten és Ki is az Isten. Mi csupán ennyit tudunk Istenről; a többi mind csak sejtelem és tapogatózás.

Az őstörténeutről s a „kezdetről” is csak Jézus felől vallhatok. Igen: vallhatok! Ezért ez a vallomás sorozat nem lehet „helyszíni tudósítás”, riport a kezdet kezdetéről. Se tudományos kozmogónia,* hiszen a mózesi író se annak szánta a nagy nyitányt.

Amit a Biblia első soraiban olvasunk, az *ihletett prófétai vízió*. Ahogyan van ihletetten prófétai szó előre mutatóan, ugyanígy van prófétai szó, ihletetlen próféta szó *visszafelé*. A kezdetek ősi kezdete felé, és azért fogadom el igaznak, mert az én *Nagy Barátom*, Jézus Krisztus igaznak fogadta el. Mert Ő igent mondott rá.

De belátom azt is, hogy így ez a vallomásom csak annak jelent valamit, akinek Jézus Krisztus lénye valamit je-

* Az égitestek keletkezésével és fejlődésével foglalkozó tudományág

lent, akinek a számára Ő, az Emberfia példakép. Akinek Ő, az Istennek Fia Megváltó. Aki számára Ő jó Barát.

Sőt, csak annak jelent valóságot, aki már a maga életében átélte a káoszt, és ugyanakkor átélte a teremtést. Aki nem hideg, logikai úton jutott el a teremtés és a Teremtő szükségszerűségéhez és létéhez, hanem lényé gyökeréig megrendülten átélte úgy, hogy önmagában, benne is végbement a teremtés. Következésképpen tudja és éli, hogy valami egészen új kezdődött el benne.

Aki maga is átélte – önmagában – a teremtés tényét, annak már ez a prófétai vízió: *Kezdetben teremtette Isten az eget és a földet*: valóság. Hogyan is lehetne másképp?

De mégis, mit jelent ez a „nyitány” Jézus barátai számára?

– Hogy *Istennel kezdődik* a „kezdet”. Ezért „jól kezdődik!” (Walter Lüthi).*

– Hogy Isten nem a „semmiből”, hanem *önmagából teremtette* a kozmoszt. Csak emberi nyelven és fogalmakkal szólhatok: Isten „gondolta”, „akarta” – és „lett”. Éppen a mi századunk emberének kell, hogy már érthetőbb legyen ez a sorrend, ez a „képlet”. Hiszen ugyanezt a sorrendet és képletet fordítva már ismerjük: Anyag – kötött energia – gondolat. (Az anyagról már kimondták, hogy kötött energia, amit a tiszta és elméleti matematika végső megfogalmazásában gondolatnak nevez.)

– *Teremtette*. A héber szöveg itt egy olyan szó szerepel, amelyet csak az isteni teremtéssel kapcsolatban használ. Szent és misztikus szó ez. Emberi ténykedéssel kapcsolatban soha nem ezt használja az ősi szöveg.

* svájci lelkész és bibliatudós (1901–1982)

Üzenetsoroló

Az őstörténet – A teremtéstörténet üzenete ma

Kezdetben...	7
II. Isten Lelke lebegett...	14
III. „Legyen világosság!”	19
IV. A boltozat és a vizek üzenete	26
V. Föld a láthatáron	32
VI. A föld	39
VII. Az idő	46
VIII. A megáldott állatvilág	53
IX. Isten akarta az embert!	60
X. „Amikor elvégezte Isten...”	68
XI. Ádám	75
XII. A bölcső	82
XIII. A segítőtárs	89
XIV. A kígyó pedig...	96
XV. Hol vagy?	103
XVI. A kegyelmes ítélet	108
XVII. A templomból hazafelé	112
XVIII. „Hol van Ábel, a testvéred?”	119
XIX. Menekülők	126
XX. Névsor a vízözön előtt	132
XXI. Az özönvíz	139
XXII. Üzenetek a bárka oldalán	146
XXIII. Noé bukása, áldása és átká	152
XXIV. A bábéli torony építése	158

„Találkoztam Istennel” – Ábrahám története

I. Isten országában nincs nyugdíjkorhatár!	167
II. Abrám „emberi” kitérője	174
III. Ha hívő módon döntünk	180
IV. Az igaz hit jellemzői	186
V. Abrám ámenje	192
VI. A hit hőse – papucsban	198
VII. Angyalok – civilben	204
VIII. Alkudozhatunk-e Istennel?	211

IX.	Nemcsak megúszni – megmenekülni...	218
X.	Lehetetlen lehetőségek	225
XI.	A nagy próba	232
XII.	Mire vitte Ábrahám?	238

Aki Istennel küzdött és győzött – Jákób története

I.	Áldáshordozók	247
II.	Három szakítópróba	254
III.	Történelmi ítélőszék előtt	262
IV.	Jákób nagy álma	269
V.	A csaló megcsalatik	276
VI.	Isten műhelyében	282
VII.	Jákób éjszakája	288
VIII.	Jákób új reggele	292
IX.	Isten fénye – emberarcon	297
X.	Családi bajok	304
XI.	József a kedvenc, József, a gyűlölt	312
XII.	De az Úr Józseffel volt	318
XIII.	Másodszor is a mélyben	324
XIV.	A figyelmeztető Isten	331
XV.	A gondviselő, a bűnbocsátó, a lelkigondozó Isten	336
XVI.	Isten embere – a világban	343
XVII.	Ti ugyan – de Isten	350

Vagyok, aki vagyok – Mózes története

I.	Kerék a kerekeken belül	357
II.	Akik Istent szeretik, minden a javukra szolgál	363
III.	Cselekedjük jól a jót	368
IV.	A pusztán túl	374
V.	Vagyok, Aki Vagyok – Leszek, Aki Leszek	381
VI.	Felkavarodnak a poshadt állóvizek...	386
VII.	A tíz csapás – a Rendben	392
VIII.	Jelek	399
IX.	Ne félj!	405
X.	Csodátlan csodák	411
XI.	Igével és imával	417
XII.	Együtt!	421
XIII.	Egy az Úr!	428
XIV.	Az Ó és az Új	434
XV.	Mózes és Jézus	441

